

» ἡ Ἐλισάβετ ... κλπ. καὶ εἶπε : Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ
 » ἡ μήτηρ τοῦ κυρίου μου πρὸς με ; ἰδοὺ γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ
 » φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος
 » ἐν τῇ κοιλίᾳ μου.»

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ἐπὶ τῇ προχειρίσει τινὸς εἰς ἰππότην, ὁ ἀρχηγὸς προσφέρων εἰς τὸν νεόφυτον τὰ συνήθη τότε ὄπλα, ἠσπάζετο αὐτὸν καὶ τῷ ἔδιδεν ἐπὶ τοῦ αὐχένου, διὰ τῆς παρειᾶς τοῦ ξίφους, τρία κτυπήματα, λέγων : « Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου σὲ ἀνακηρύττω ἰππότην.»

Καὶ σήμερον ἔτι, ἐν Γαλλίᾳ, ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τοῦ παρασήμου τοῦ τάγματος τῆς Τιμητικῆς Λεγεῶνος (Légion d'honneur), ὁ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, ὁ ἀνακηρύττων τὸν νέον ἰππότην, ἀσπάζεται αὐτὸν, τύπτων ἐλαφρῶς τὸν ὤμὸν του διὰ τῆς παρειᾶς τοῦ ξίφους. Καὶ ἐν τῷ ἐλευθεροτεκτονισμῷ, τῷ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων συνδεομένῳ μετὰ τοῦ ἰπποτισμοῦ, ὁ προεδρεύων τῆς Τεκτονικῆς Στοᾶς ἀσπάζεται τὸν νεόφυτον ἐξ ὀνόματος πάντων τῶν μελῶν αὐτῆς.

Καὶ ἐγώ, ἀγαπητέ κύριε Σκόκε, σᾶς ἀσπάζομαι.

ΙΩ. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ

ΜΙΑ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ — ἔτσι λέει τὸ παραμῦθι —
 ἦταν μιὰ ξυλένια σκάλα, κάμποσο καιρὸ ποῦ ἐστήθη,
 καὶ τὰ πάνου σκαλοπάτια λέγανε 'ς τὰ χαμηλά :
 — « Μὴν ἐπέρασ' ἀπ' τὸ νοῦ σας πῶς γενήκαμ' ἴδια κ' ἴδια ;
 Σεῖς βουτᾶτε μέσ' 'ς τὴ λάσπη κ' ἐμεῖς εἴμαστε 'ψηλά·
 βασιλεύομε 'ς τὰ ὕψη, σεῖς στῆς βρώμες, 'ς τὰ σκουπίδια.
 Ἔτσι πρόσταξε ἡ Φύσις, ἔτσι τῷγραψε αἰῶνια :
 ἄλλοι γὰνε μέσ' 'ς τῆς δόξης κ' ἄλλοι μέσ' 'ς τὴ καταφρόνια...
 Φτωχικὴ καὶ τιποτένια ἡ ζωὴ σας νύχτα — μέρα,
 καὶ περήφανη ἡ 'δική μας 'ς τὸν ἐλευθερον ἀέρα !..»

Νὰ κ' ἕνας σοφὸς διαθαίνει· τᾶκουσε· χαμογελάει...
 Στρέφει ἀνάποδα τὴ σκάλα καὶ τὸ δρόμο του τραβάει...

ΣΑΤΑΝΑΣ